

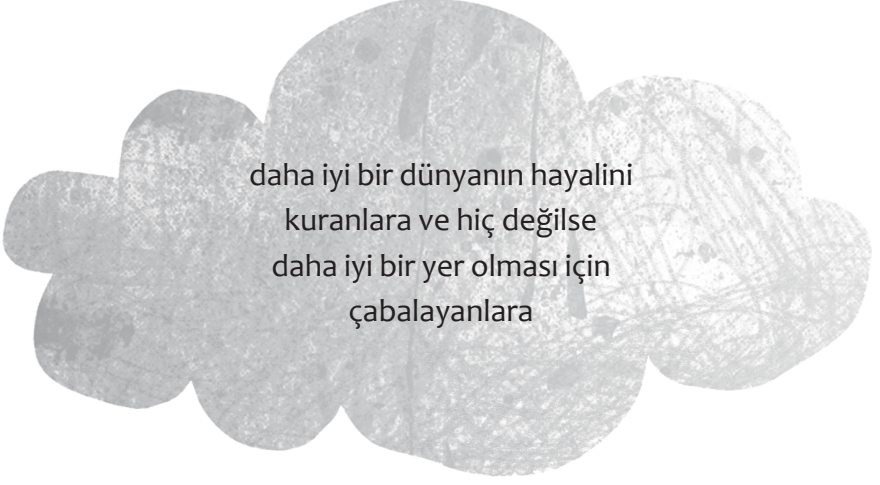
Angeliki Darlasi

HAYTA

Resimleyen
Iris Samartzi

Türkçesi
Seda Kostik

daha iyi bir dünyanın hayalini
kuranlara ve hiç değilse
daha iyi bir yer olması için
çalayanlara

“Yoksulluk, yalnızca yiyecek
ve barınak eksikliği değildir;
‘Hiç kimse’ olma duygusudur,
kimlik eksikliğidir.”

Şimdi size her çocuk gibi sıradan, her çocuk gibi özel bir çocuğun öyküsünü anlatacağım.

Hemen her çocuk gibi bu çocuğun da iki ayağı, iki eli ve bir kafası vardı; üstelik kıvrır kıvrır saçlarla kaplı kafasının üzerinde sanki bir bulut yaşıyordu. Simsiyah bir bulut hayal edin, çünkü bu çocuğun saçları kapkara-
raydı. Saçları da gözleri de kömür karasıydı.

Sürekli iş aradığı ya da iş bulunca durmadan çalıştığı için hiç evde olmayan bir babası vardı. Balmumu bebeklere benzeyen ve aynı o bebekler gibi hiç konuşmayan, aslında hiç denecek kadar az konuşan, hasta bir annesi vardı.

Annesi bazı günler şarkılar mırıldanırdı... Halsizliğine rağmen güzel, çok güzel şarkı söylerdi. O anlarda gözlerinin içi gülerdi, çocuğun da kömür karası gözleri ışıltılı parlardı.

Çocuk bu şekilde büyüdü. Biraz şarkı, az biraz yemek, çok az sohbet ve yok denecek kadar az sevgi ve şefkat ile... Oysa çocuklar en güzel, sevgiyle ve şefkatle büyürler, yetişkinler de bununla avunurlar.

